

JOZEFI

ËNDËRRIMTARI I PERËNDISË

TREGIMI NGA CARINE MACKENZIE
ILUSTRIMET NGA FRED APPS

© Carine Mackenzie, 1998

Reprinted 2004, 2007, 2009, 2012, 2017

Published by Christian Focus Publications, Geanies House,
Fearn, Tain, Ross-shire, IV20 1TW, Scotland, U.K.

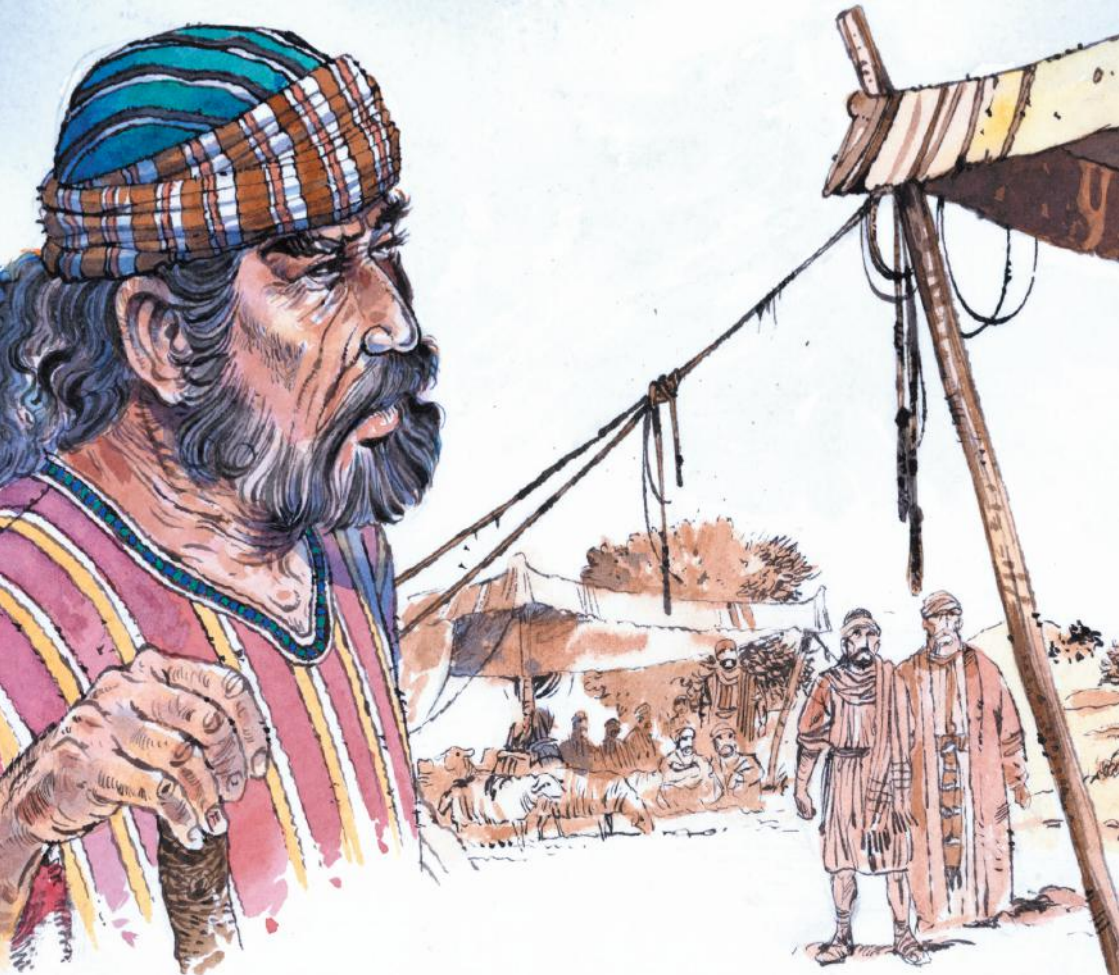
www.christianfocus.com

Përkthyer në gjuhën shqipe nga MISIONI I MUNDSHËM, 2014

Botim i ripunuar nga ZGG-ALBANIA, 2019

Redaktuar nga: Mirela Zefi, Erion Ramaj

Koordinatorë: Willemien van Schothorst

Jozefi ishte djali i parapëlqyer i babait të tij, Jakobit. Ai kishte dhjetë vëllezër më të mëdhenj, një motër dhe një vëlla më të vogël, Beniaminin. Beniamini ishte i veçantë, pasi nëna e tyre Rakela vdiq kur ai lindi.

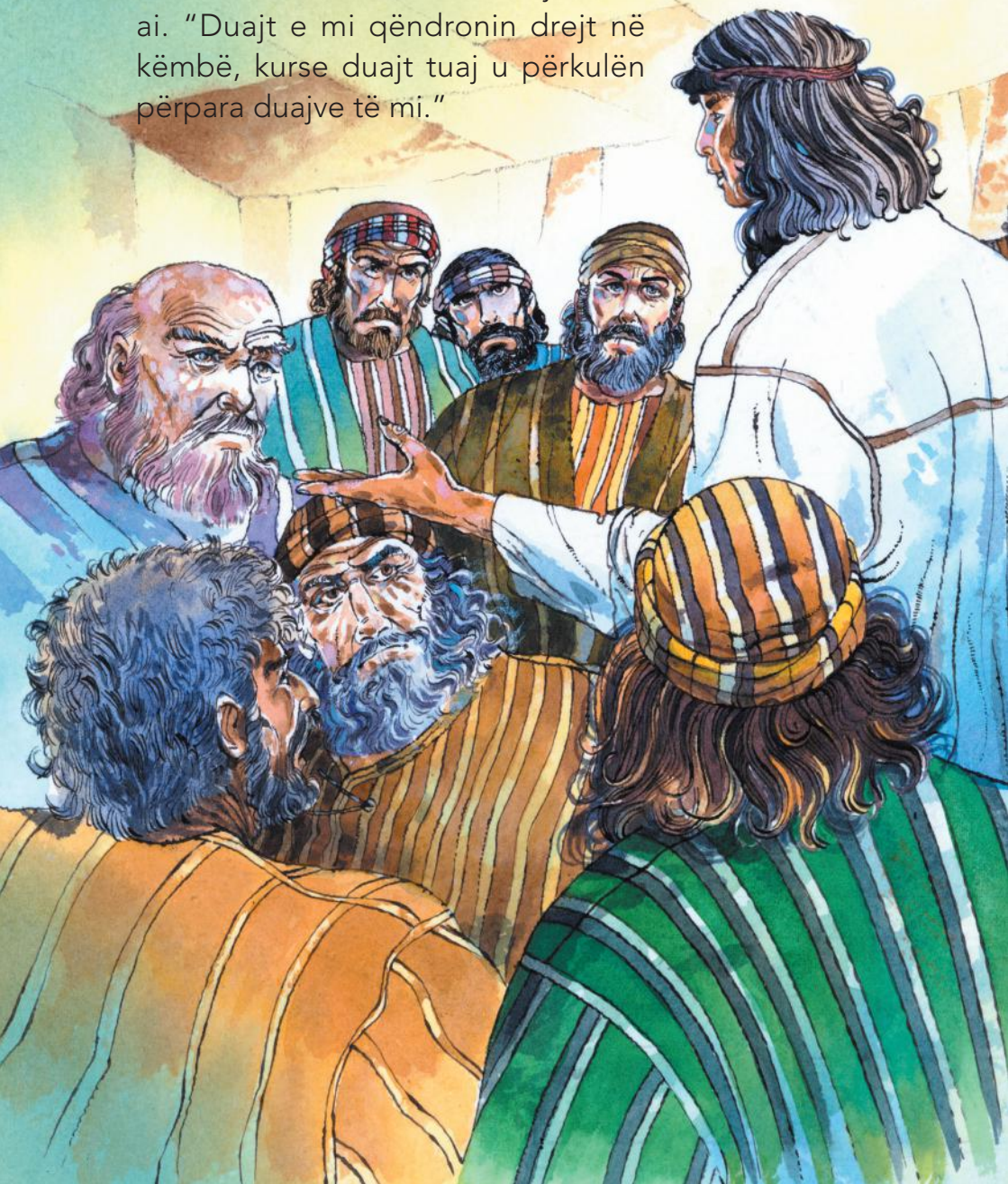
Jakobi i dhuroi Jozefit një mantel të bukur plot ngjyra për t'i treguar atij sa shumë e donte.

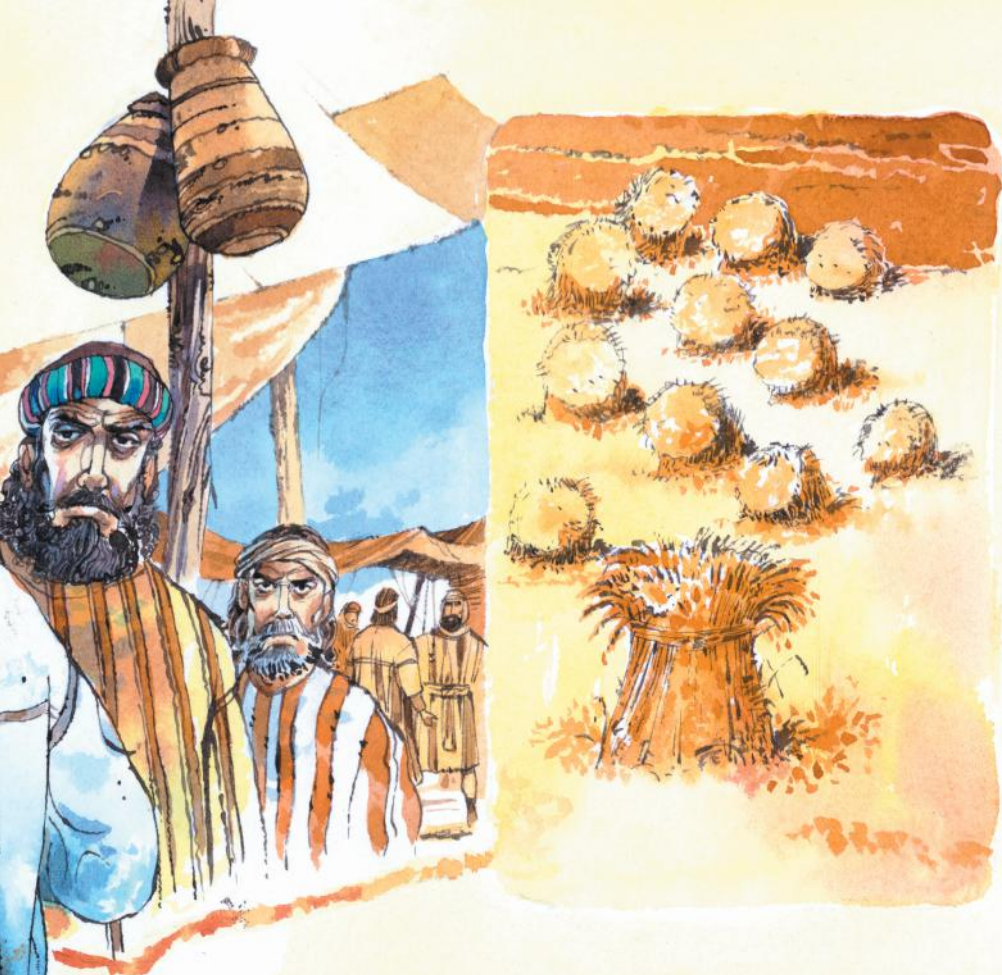
Kur vëllezërit e mëdhenj e panë këtë gjë, u mbushën me zili. Ata e urrenin Jozefin dhe i flisnin atij gjithë zemërim.

Një ditë, Jozefi u tregoi vëllezërve një ëndërr që kishte parë.

"Ne ishim duke lidhur duaj në mes të arës" tha ai. "Duajt e mi qëndronin drejt në këmbë, kurse duajt tuaj u përkulën përpara duajve të mi."

Vëllezërit u zemëruan edhe më shumë.

"Mos do të thuash se një ditë, ne të gjithë do të përkulemi para teje?", e pyetën ata.

Jozefi pa edhe një ëndërr tjetër. Ai ua tregoi atë vëllezërve dhe babait. "Në ëndrrën time, dielli, hëna dhe njëmbëdhjetë yje përkuleshin para meje."

A mos donte të thoshte kjo se ai do të bëhej më i rëndësishmi nga të gjithë në familje? Vëllezërit e tij u bënë edhe më ziliqarë.

Ndërsa vëllezërit po ruanin delet në një vend larg shtëpisë, Jakobi vendosi ta dërgonte Jozefin për t'i parë se si po ia kalonin. Jozefit iu desh të udhëtonte gjatë, derisa i gjeti ata. Vëllezërit e vunë re që nga larg. Ata kurdisën një plan dashakeq.

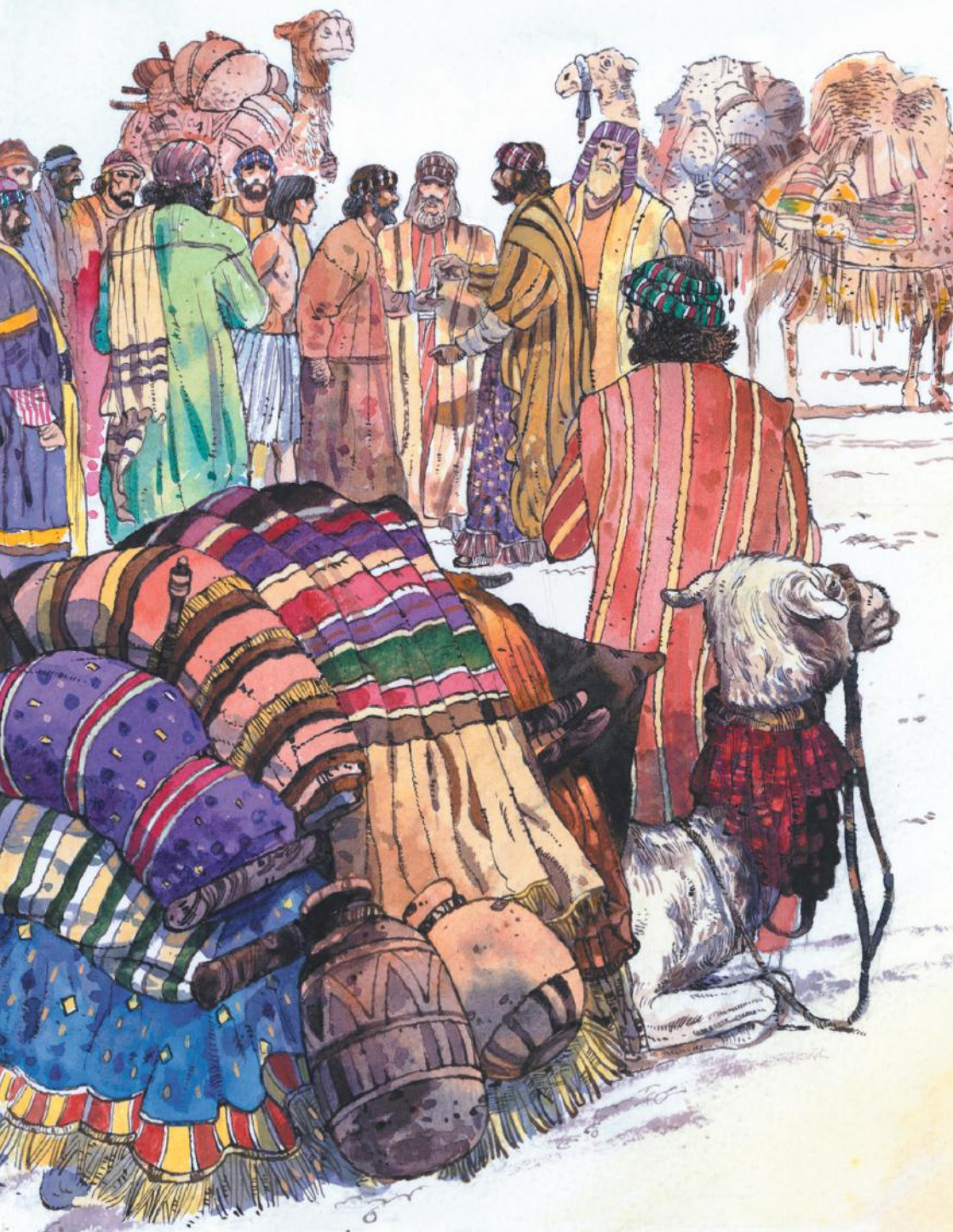
"Ta vrasim Jozefin dhe trupin ta hedhim në pus. Kështu do të shohim se ç'përfundim do të kenë ëndrrat e tij", thanë ata.

Por Rubeni, njëri prej vëllezërve tha: " Hidheni në pus, por mos e vrisni!"

Kështu, pasi i grisën një copë nga manteli i tij i bukur, e hodhën Jozefin në pusin e errët e të thellë që të fuste frikën.

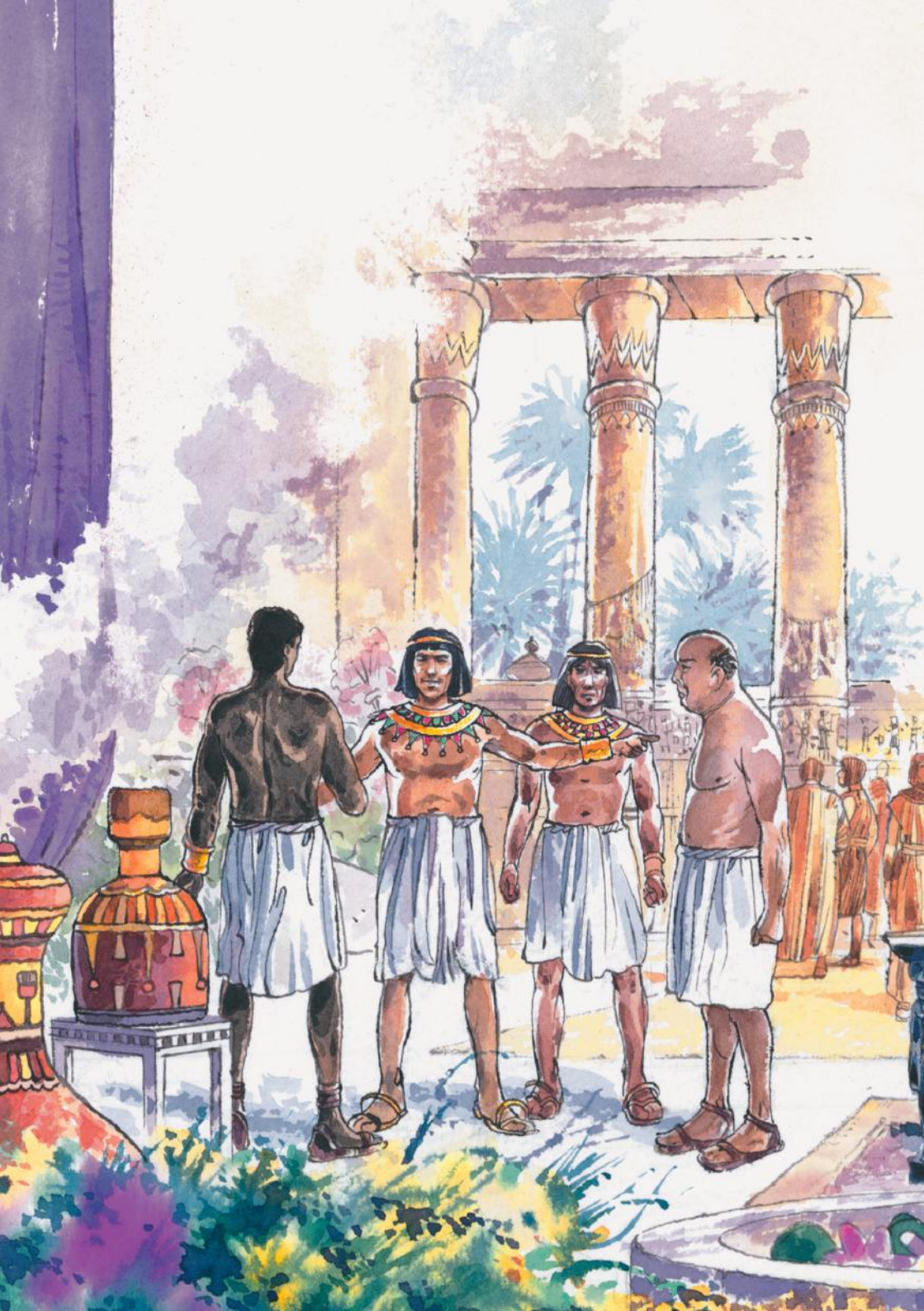

Plani i Rubenit ishte që të kthehej më vonë dhe pasi ta nxirrte Jozefin nga pusi, ta linte të kthehej tek i ati. Por ndërkohë që ai ishte i zënë me punë diku tjetër, një grup tregtarësh shëtitës po kalonin aty pranë, me devetë e tyre të ngarkuara plot me mall. Ata po shkonin drejt Egjiptit.

Judës, njërit prej vëllezërve, i lindi një mendim: “Le t’ua shesim Jozefin si skllav këtyre tregtarëve. Do të fitojmë ca para. Dhe për më tepër, nuk është mirë të vrasim vëllanë tonë.”

E nxorën Jozefin nga pusi, jo për ta liruar, por për ta shitur si skllav tek tregtarët për njëzet monedha argjendi.

Dhe kështu, Jozefi nisi udhën për në Egjiptin e largët, si skllav.

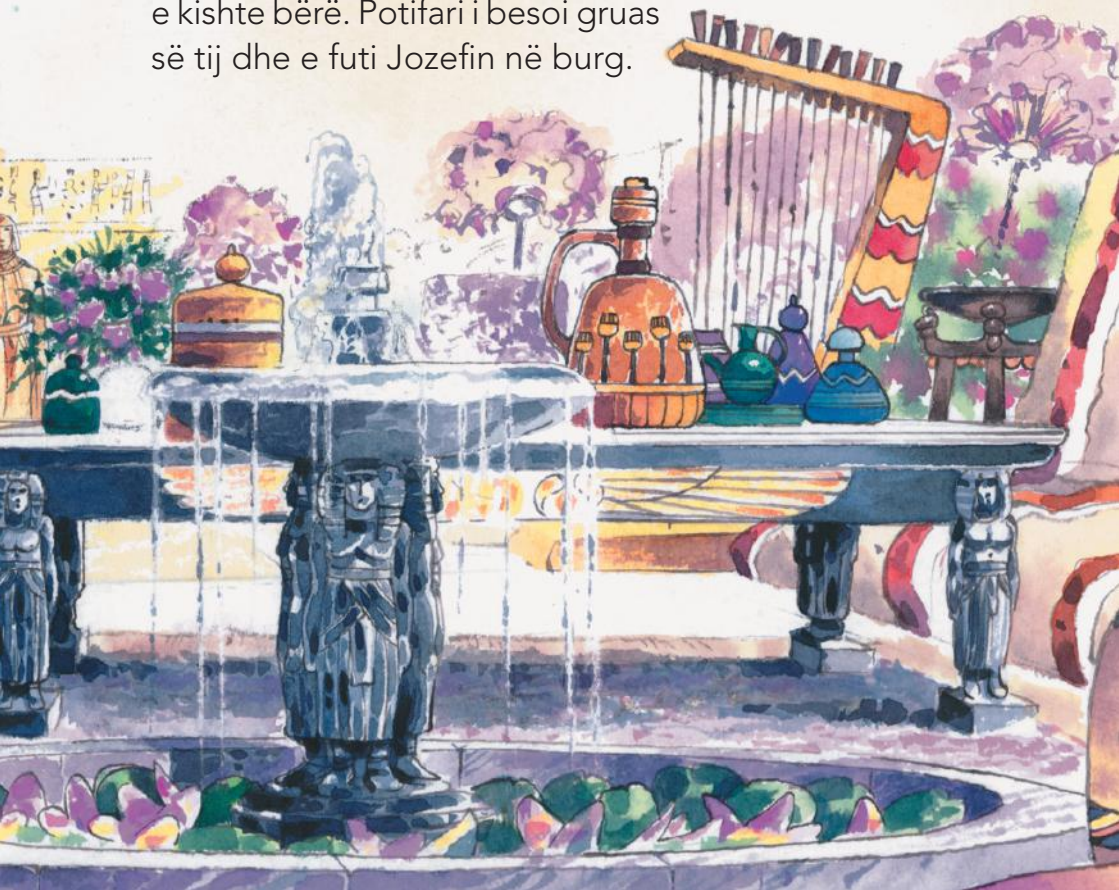

Kur mbërritën në shtëpi, vëllezërit e gënjyen babanë e tyre. Ai e besoi se një egërsirë e kishte vrarë Jozefin, gjë që e dëshpëroi shumë.

Por, Jozefi ishte ende gjallë. Atë e shitën si skllav te Potifari, një oficer i rëndësishëm i Faraonit dhe kapiten i rojeve.

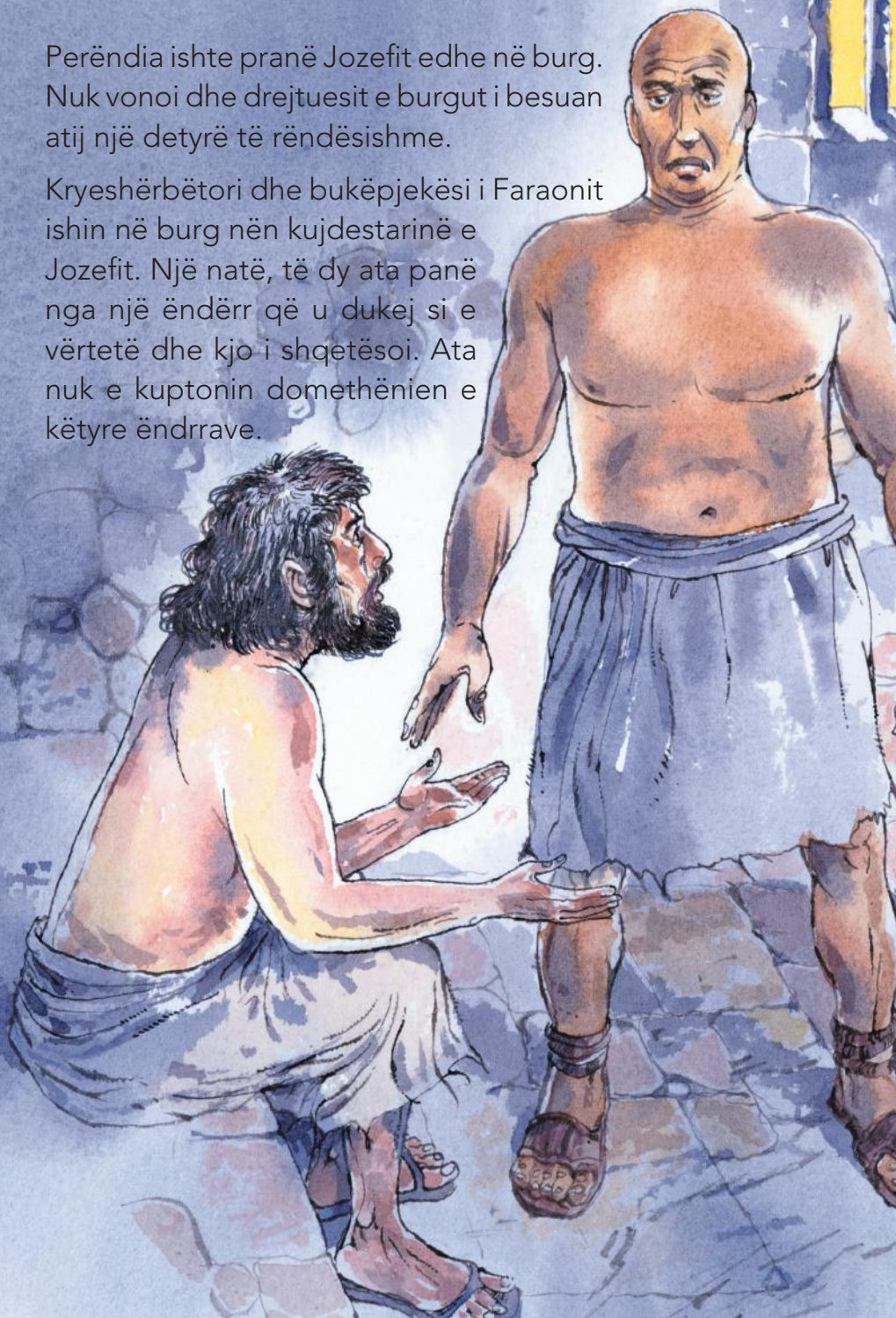
Zoti ishte me Jozefin në këtë situatë të vështirë. Ai i shërbeu mirë zotërisë së tij dhe Potifari e vlerësoi duke e shpërblyer.

Mirëpo, gruaja e Potifarit trilloi një histori të rreme për Jozefin, duke e akuzuar për një veprim të lig, që ai nuk e kishte bërë. Potifari i besoi gruas së tij dhe e futi Jozefin në burg.

Perëndia ishte pranë Jozefit edhe në burg. Nuk vonoi dhe drejtuesit e burgut i besuan atij një detyrë të rëndësishme.

Kryeshërbëtori dhe bukëpjekësi i Faraonit ishin në burg nën kujdestarinë e Jozefit. Një natë, të dy ata panë nga një ëndërr që u dukej si e vërtetë dhe kjo i shqetësoi. Ata nuk e kuptonin domethënien e këtyre ëndrrave.

"Perëndia do të më ndihmojë që t'ua gjej kuptimin",
tha Jozefi.

Ai i tha kryeshërbëtorit se për tri ditë do të rikthehej në
punën e mëparshme në pallatin e Faraonit. Ëndrra e
bukëpjekësit nuk kishte një kuptim po aq të mirë sa ajo
e kryeshërbëtorit, por të dyja u përmbushën.

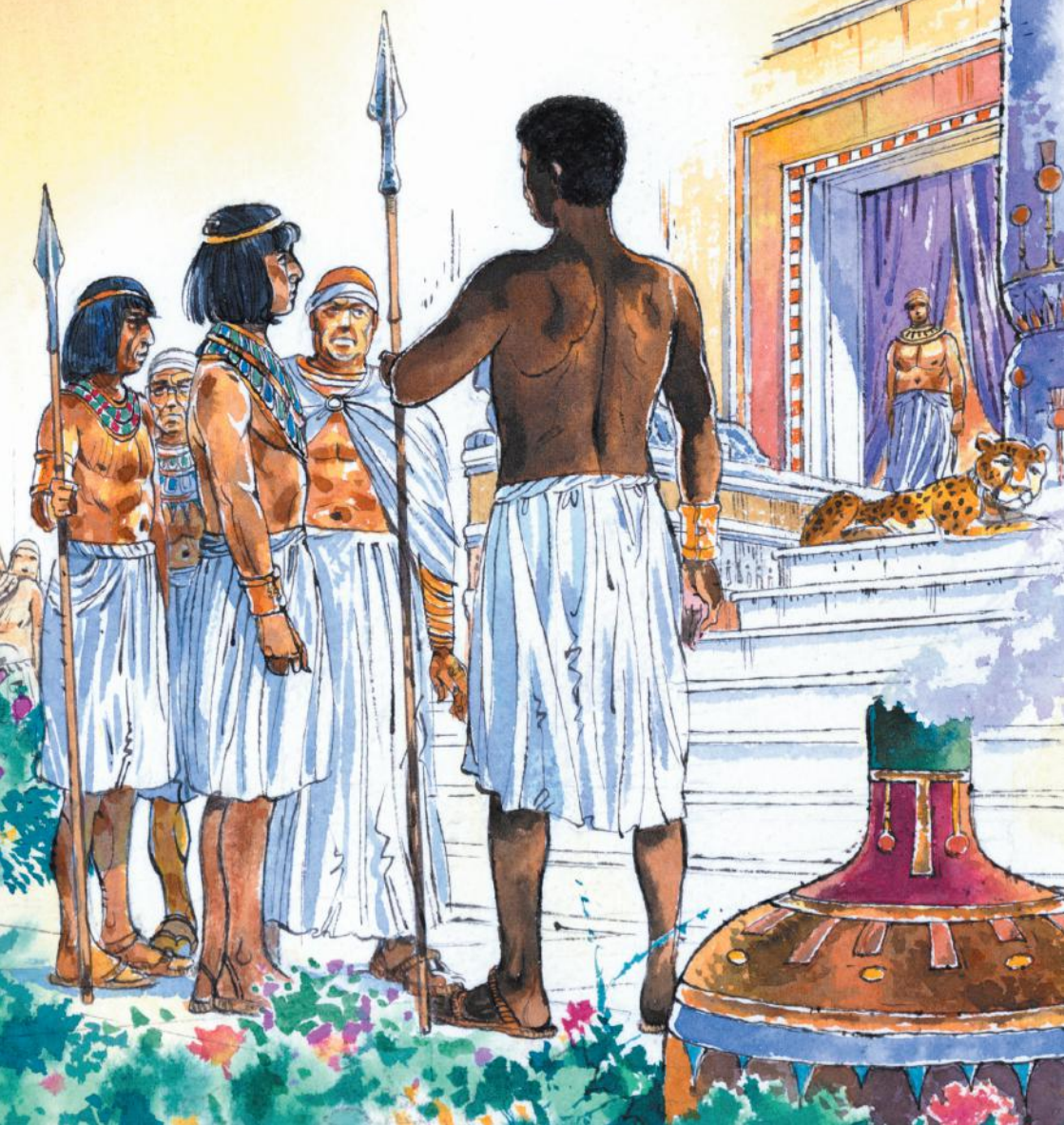
"Të lutem, foli Faraonit për mua", iu lut Jozefi
kryeshërbëtorit, kur atë e kthyen në pallat. "Vetëm ai
mund të më nxjerrë nga burgu."

Por kryeshërbëtori e harroi fare Jozefin. Kaluan
dy vjet dhe Jozefi ishte ende në burg,
por Perëndia ishte përsëri me të.

Një natë Faraoni pa dy ëndrra të çuditshme. Dijetarët e tij nuk mundën t'ua gjenin kuptimin.

Pikërisht atëherë, kryeshërbëtorit iu kujtua Jozefi. "Unë njoh një njeri që është në burg, i cili shpjegoi kuptimin e ëndrrës sime", i tha ai Faraonit.

Faraoni dërgoi ushtarë ta thërrisnin Jozefin. Pasi u pastrua dhe u vesh, Jozefi shkoi për ta takuar atë.

“Zoti do të japë një përgjigje”, i tha ai sundimtarit. Dhe pikërisht ashtu ndodhi.

Zoti po i tregonte Faraonit: “Do të ketë shtatë vjet bollëk në vend, por më pas do të ketë shtatë vjet zi të madhe buke.”

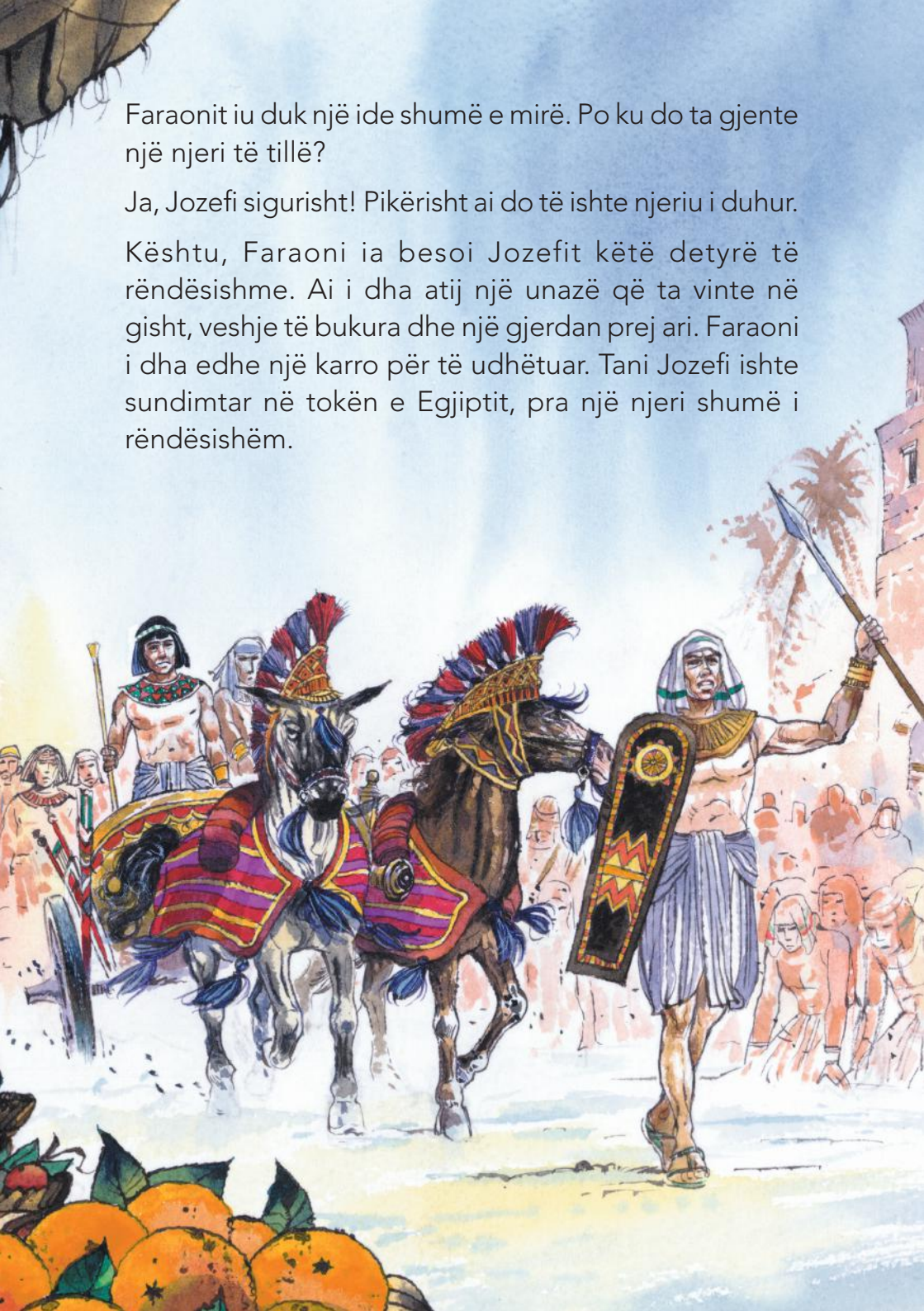
Jozefi i dha disa këshilla të mira Faraonit. "Gjej një njeri të ditur që të grumbullojë prodhimet që do të rriten gjatë shtatë viteve të bollëkut. Ai duhet të ruajë një pjesë të tyre për periudhën kur nuk do të ketë ushqim mjaftueshëm."

Faraonit iu duk një ide shumë e mirë. Po ku do ta gjente një njeri të tillë?

Ja, Jozefi sigurisht! Pikërisht ai do të ishte njeriu i duhur.

Kështu, Faraoni ia besoi Jozefit këtë detyrë të rëndësishme. Ai i dha atij një unazë që ta vinte në gisht, veshje të bukura dhe një gjerdan prej ari. Faraoni i dha edhe një karro për të udhëtuar. Tani Jozefi ishte sundimtar në tokën e Egjiptit, pra një njeri shumë i rëndësishëm.

Tani jeta e Jozefit ishte shumë ndryshe. Ai u martua me Asenathën dhe bashkë patën dy djem, Efraimin dhe Manasin. Jozefi e përmbushi më së miri detyrën e tij dhe grumbulloi shumë drithë në hambarët e mëdhenj.

Kur ra zia e bukës, njerëzit kishin nevojë për ushqim. Ata shkuan te Faraoni për ndihmë dhe ai u tha: "Shkoni te Jozefi!" Njerëzit vinin nga i gjithë vendi për të marrë bukë. Madje, erdhën edhe nga toka e Kanaanit, vendi ku ishte rritur Jozefi.

Një ditë, mbërritën edhe dhjetë vëllezërit e Jozefit për të blerë bukë.

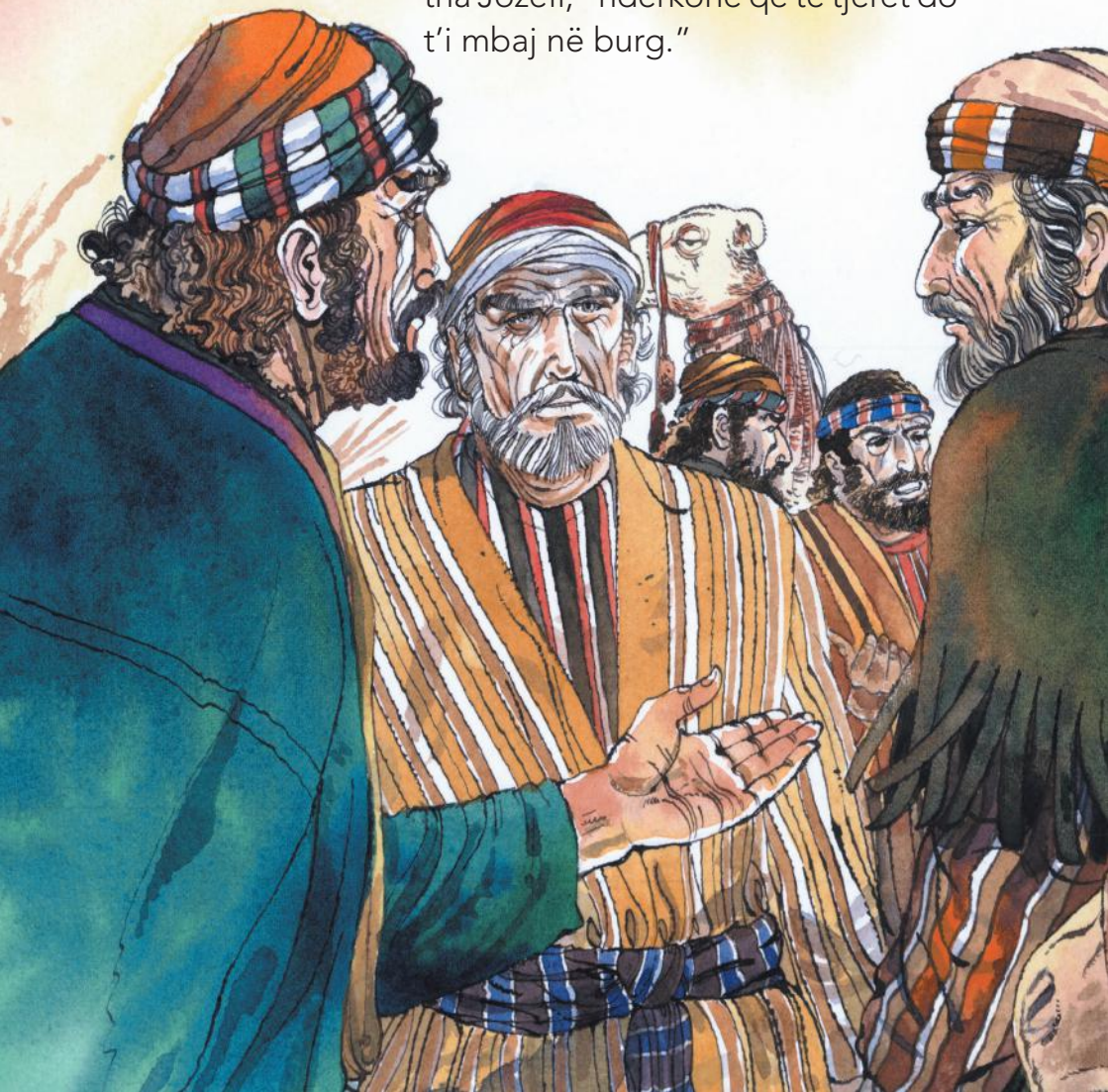
Ata u përkulën përpara sundimtarit të rëndësishëm të Egjiptit, duke i kërkuar ushqim, pa e kuptuar se ai ishte vëllai i tyre, Jozefi. Ëndrra ishte përmbushur.

Jozefi i njohu përnjëherë vëllezërit e tij, por nuk u tregoi se cili ishte. "Ju jeni spiunë!", u tha ai me një ton të ashpër.

"Oh, jo!", ia kthyen ata. "Ne kemi ardhur vetëm për të blerë ushqim. Ne jemi të gjithë vëllezër. Vëllai ynë më i vogël është në shtëpi, me babanë tonë."

"Atëherë, njëri prej jush le të shkojë e ta sjellë atë këtu", tha Jozefi, "ndërkohë që të tjerët do t'i mbaj në burg."

Dhe kështu i burgosi ata për tri ditë. Por, zemra e tij u zbut dhe i lejoi të ktheheshin për të marrë Benjaminin, me kusht që njëri prej vëllezërve të rrinte në burg.

Jozefi i dëgjoi vëllezërit ndërsa flisnin me njëri-tjetrin. "Ne po ndëshkohemi për atë që i bëmë vëllait tonë, Jozefit", pohuan ata. Atyre nuk u shkoi ndërmend se Jozefi mund t'i kuptonte fare mirë, mbasi deri atëherë ai u kishte folur me anë të një përkthyesi.

Kështu, Simeoni qëndroi në Egjipt, ndërsa të tjerët u nisën me torbat plot me misër.

Ata u habitën pa masë, kur në torba, përveç misrit gjetën edhe paratë e tyre. Vëllezërit i rrëfyen gjithçka babait me të mbërritur në shtëpi. Ai u befasua nga kjo histori, por gjithsesi nuk e la Beniaminin që të shkonte me ta. Ushqimi mbaroi shumë shpejt. Familja po vuante nga uria. Dikush duhet të shkonte sërish në Egjipt për të marrë drithë tjetër.

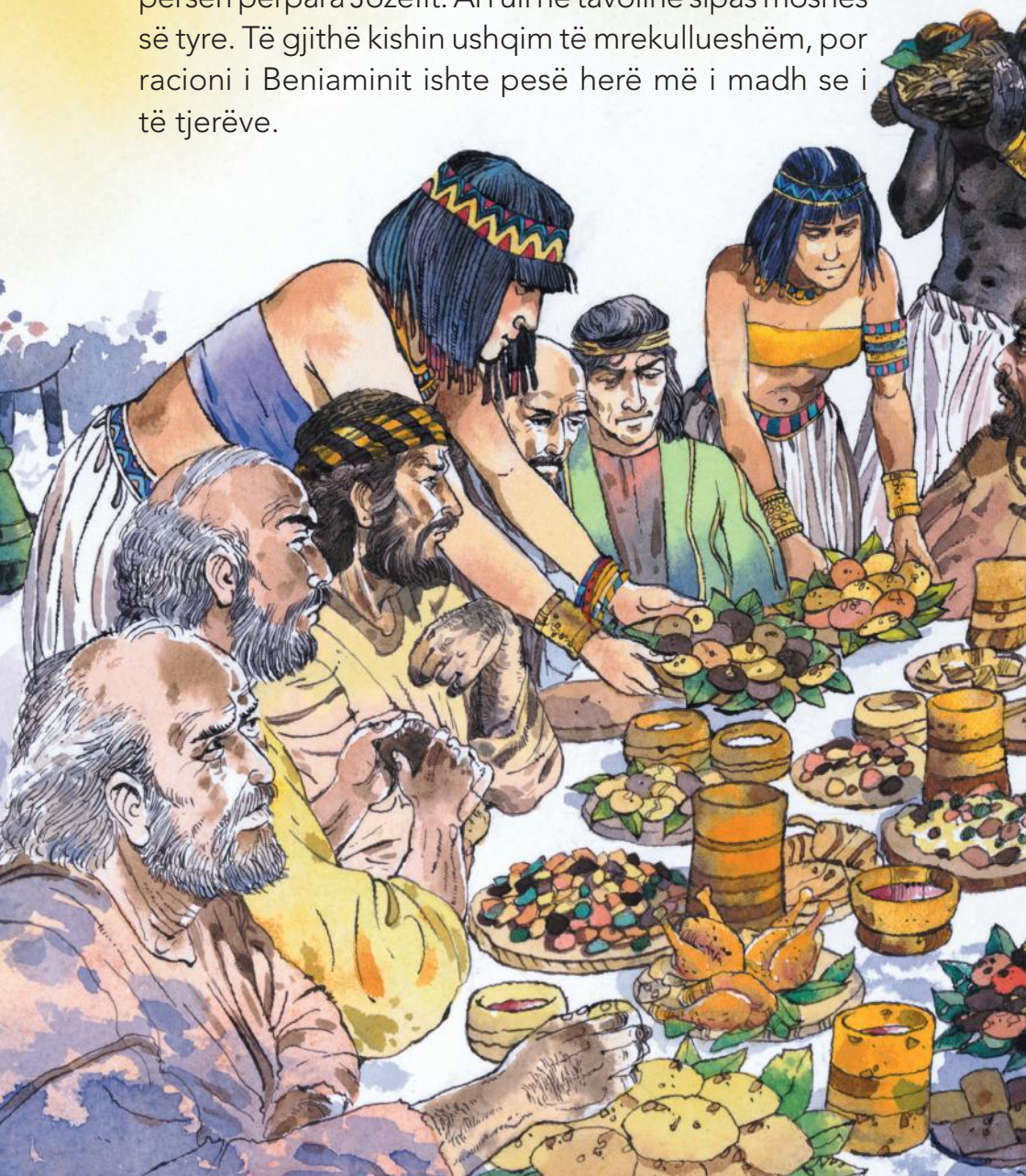
"Beniamini duhet të vijë patjetër me ne, që të shpresojmë të na japin sërish ushqime. Ne do të kujdesemi për të", i prematuan ata. Kështu, babai i tyre pranoi me gjysmë zemre. "Çojini disa dhurata atij njeriu. Sigurohuni që të keni dyfishin e parave për të paguar edhe ato të herës së fundit", i këshilloi ai.

Vëllezërit u kthyen sërish në Egjipt,
por këtë herë kishin me vete edhe
Beniaminin.

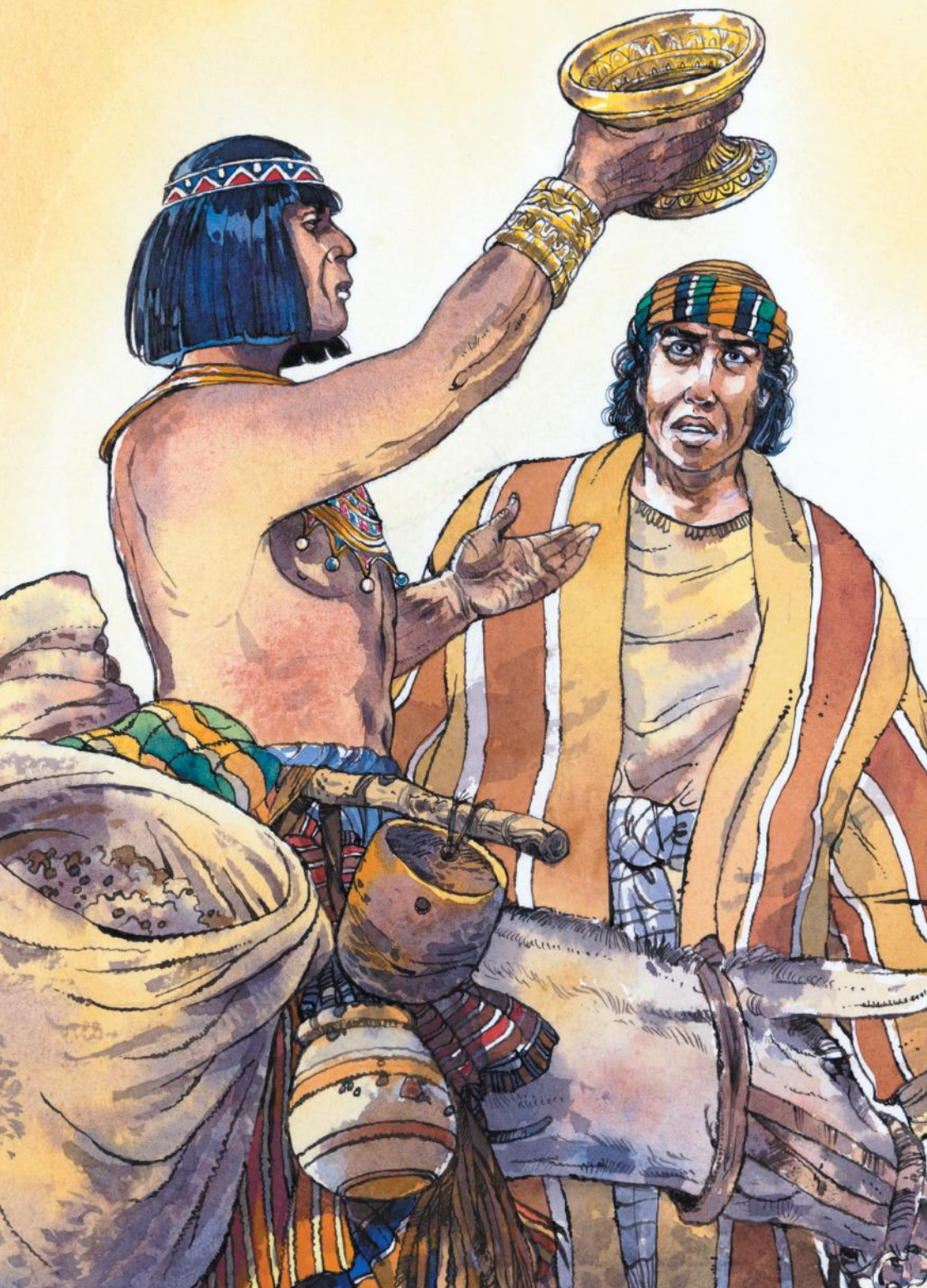
Jozefi u gëzua shumë kur pa vëllanë e vogël. I ftoi të gjithë ata në shtëpinë e tij për darkë. Sollën edhe Simeonin nga burgu. Gjithë vëllezërit u përkulën përsëri përpara Jozefit. Ai i uli në tavolinë sipas moshës së tyre. Të gjithë kishin ushqim të mrekullueshëm, por racioni i Beniaminit ishte pesë herë më i madh se i të tjerëve.

Përsëri Jozefi nuk u tregoi se cili ishte. Ai duhet t'i vinte edhe njëherë në provë vëllezërit e tij.

Jozefi urdhëroi shërbëtorin e tij: "Mbushi të gjitha torbat me misër, fut brenda edhe paratë e tyre, por në torbën e më të voglit, vër edhe kupën time prej argjendi."

Dhe kështu vëllezërit u nisën për udhë. Por, pas pak rojet e Jozefit i ndoqën pas dhe i ndalën, duke i akuzuar se kishin vjedhur kupën e Jozefit. "Ne nuk do ta bënim kurrë një gjë të tillë. Ju mund të vrisni cilindo prej nesh nëse e gjeni kupën në torbën e tij. Na kontrolloni!", thanë të gjithë njëzëri me bindje. Ata u tronditën shumë kur kupa u gjet në thesin e Beniaminit.

Ndiheshin shumë keq kur u kthyen te Jozefi. Ç'do të ndodhte tani?

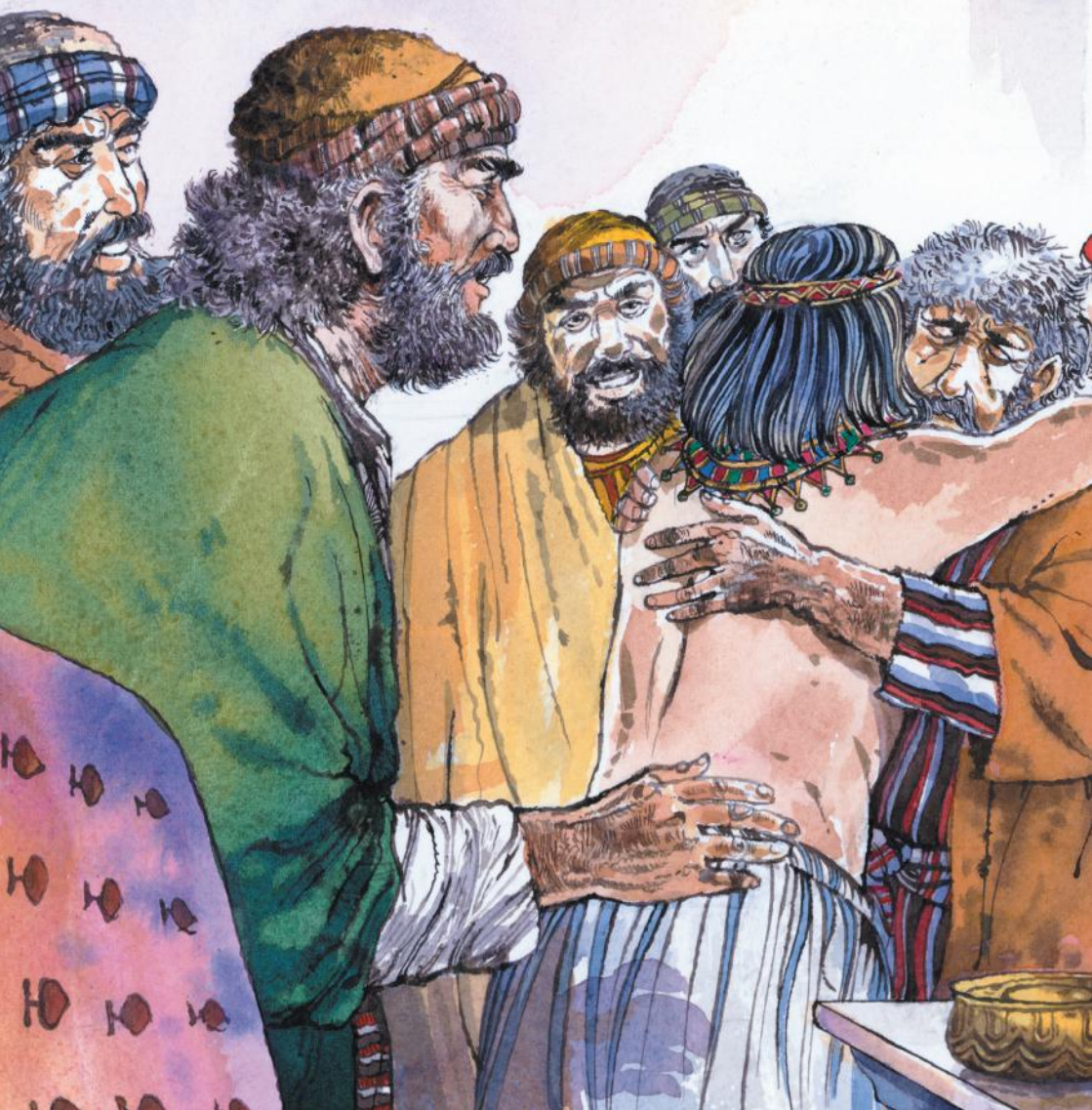
Juda doli përpara Jozefit në mbrojtje të Beniaminit. "Më ndëshkoni mua në vend të tij! Ju lutem, lëreni të kthehet tek i ati. Babai ynë mund të vdesë nga trishtimi, nëse Beniaminit i ndodh diçka."

Jozefi nuk mund t'ua fshihte më të vërtetën. Duhet t'u tregonte se cili ishte. I nxoritë gjithë shërbëtorët nga dhoma dhe u kthye nga të vëllezërit.

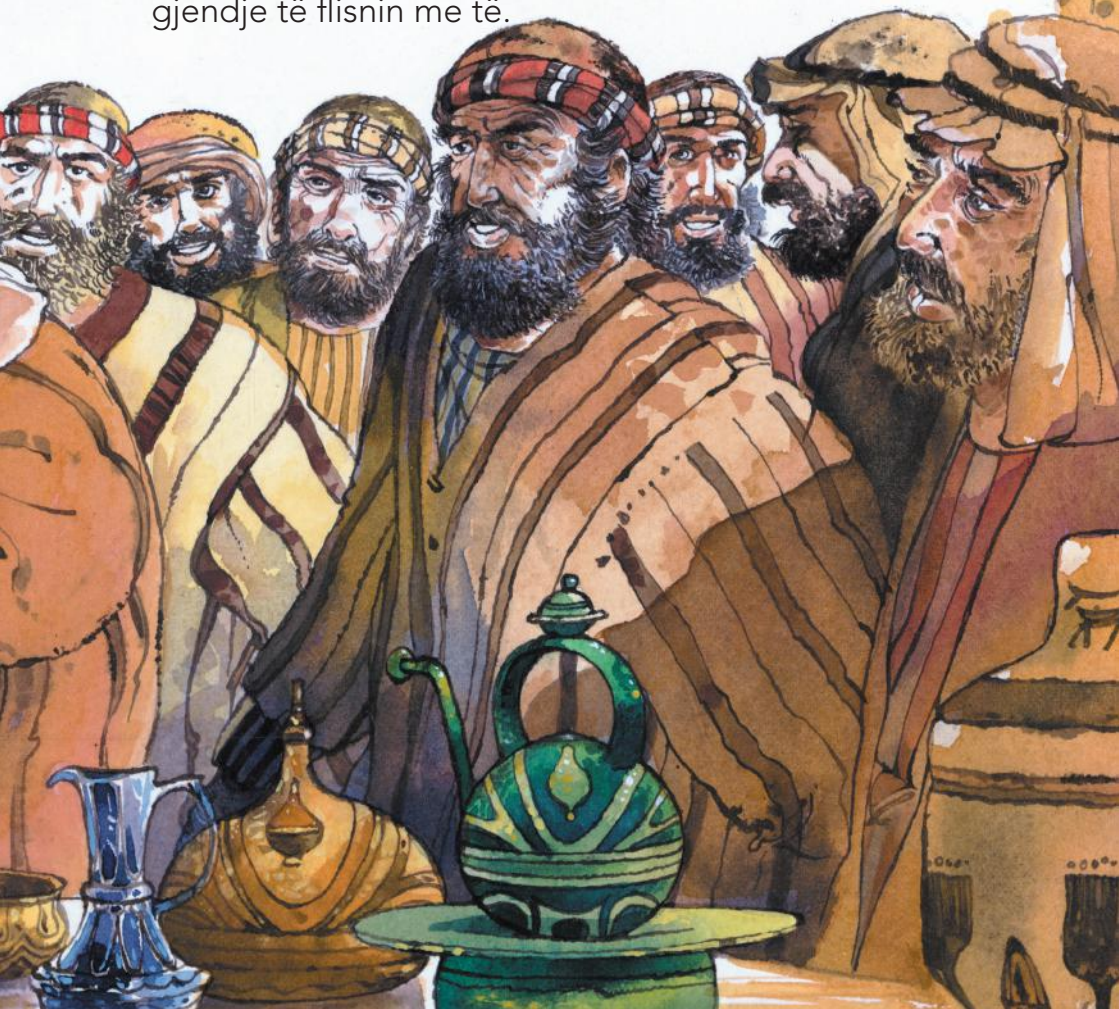
"Unë jam Jozefi", u tha ai. "A është ende gjallë babai?"

Vëllezërve u mbetën fjalët në grykë. Ata ishin sa të habitur, aq edhe të tronditur.

"Ju lutem, ejani pranë meje!", u tha Jozefi. "Unë jam Jozefi, vëllai juaj, të cilin e shitët në Egjipt. Mos u trishtoni dhe as mos u zemëroni me veten tuaj që e bëtë këtë, sepse Zoti më solli këtu për të shpëtuar shumë jetë njerëzish, ashtu si dhe jetët tuaja."

"Shkoni merreni edhe babanë. Ju mund të jetoni të gjithë këtu, në këtë vend. Unë do të kujdesem për të gjithë ju." Ai i përqafoi të gjithë, ndërsa ata qanin. Vetëm atëherë, vëllezërit u lehtësuan dhe ishin në gjendje të flisnin me të.

Jozefi i nisi vëllezërit për të marrë babanë si dhe familjet e tyre. U dha disa karroca që mjaftonin për t'i sjellë të gjithë, si dhe ushqime, rroba e dhurata me bollëk. "Mos u zini gjatë rrugës!", u tha ai.

Çfarë lajmi të bukur i sollën ata Jakobit, babait të tyre të moshuar kur u kthyen. "Jozefi është gjallë. Ai është sundimtari i gjithë tokës së Egjiptit."

Jakobi nuk mund ta besonte këtë. Ata i treguan gjithçka u kishte thënë Jozefi. Por vetëm kur pa karrocën e mëdha që i kishte dërguar ai, babai u bind plotësisht.

"Do të arrij ta shoh tim bir, Jozefin, edhe një herë para se të vdes", u tha ai.

Jakobi bëri gjithë atë rrugë të gjatë deri në Egjipt. Më në fund, Jozefi e takoi të atin dhe ata qëndruan gjatë të përqaftuar dhe me lot në sy.

Jozefi i dha familjes së tij tokat më të mira, ku ata jetuan dhe u begatuan.

Pas vdekjes së babait, vëllezërit e Jozefit patën frikë se ai do t'u kthehej kundër. Por ai u foli me shumë dashamirësi: "Mos kini frikë! Ju deshët të më bënit keq mua, por plani i Zotit ishte për të mirë, që të shpëtonin shumë jetë njerëzish."

Qëllimi i Zotit për të dërguar Jozefin në Egjipt, ishte që ai të shpëtonte shumë jetë, duke përfshirë edhe familjen e tij. Qëllimi i Zotit për të dërguar Jezusin në këtë botë, ishte që të shpëtonte nga mëkatet e tyre njerëzit që besojnë në Të dhe t'u japë atyre jetën e përjetshme.

